

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera ve věci žalobce: **P. B.**, nar. X., st. příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Martinem Greplem, se sídlem Sokolská 968/3, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 -Nusle, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2014, č. j. MV -84890-6/SO-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Grepla, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2013, č. j. OAM-357-10/ZR-2013, kterým bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobce s odkazem na ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., a současně byla žalobci v souladu s ust. § 77 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena lhůta k vycestování z území ČR, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2009, č. j. 53 T 6/2008 trestným činem padělání a pozměňování peněz podle ust. § 140 odst. 1, 3 písm. a), b) trestního zákona, kdy mu byl uložen trest odnětí svobody v délce trvání 11 let, když následně byl rozsudek potvrzen rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci. Žalobce trvá na své nevině, proto i přes odsuzující rozsudek Krajského soudu v Brně a následné negativní rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, jakož i negativní stanovisko Nejvyššího soudu ČR k dovolání žalobce, podal dne 30. 2. 2011 návrh na obnovu řízení, kterou odůvodňuje

nedostatky procesního dokazování v předešlém řízení. V návrhu na obnovu řízení dokládá žalobce nové skutečnosti a předkládá nové důkazy, které jsou schopny prokázat jeho nevinu. Žalobce je přesvědčen, že je unáhlené rozhodovat o zrušení povolení k trvalému pobytu založeném na rozhodnutí trestního řízení, které trpí závažnými vadami a neposečkat do rozhodnutí v obnoveném řízení, ve kterém by byl žalobce shledán nevinným.

Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením, že zrušení povolení k trvalému pobytu není nepřiměřeným zásahem do soukromého života cizince. Ačkoliv žalobci pobyt v ČR zakázán nebyl, předmětné rozhodnutí mu naruší jeho soukromý život a bude mít velmi negativní vliv na jeho rodinu. Zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce pocítuje jako nepřiměřenou újmu a zásah do jeho rodinného, a tedy i soukromého života. Žalobce na území ČR bydlí se svojí manželkou, která zde má trvalý pobyt a stálé zaměstnání, a svými dvěma dětmi, které v ČR navštěvují české školy. V souladu s potřebou zajištění stabilního rodinného prostředí, podal žalobce návrh na nezrušitelné osvojení své dcery narozené 21. 7. 2005. V zájmu nezletilých dětí by bylo nechat je vyrůstat v rodinném prostředí, které se jim oba rodiče snaží zajistit a nikoliv působit této rodině další komplikace, které narušují její jednotnost. Žalobce se opírá současně o ochranu podle čl. 8 Úmluvy zaručující právo na soukromí, na rodinný život, jakožto esenciální podmínku pro harmonický vývoj jedince, který bude přínosem pro společnost. Není namístě argumentace, že dočasná nepřítomnost a povinnost vycestovat není pro žalobce nepřiměřená. Jakékoliv odloučení otce od rodiny způsobuje komplikace, zbytečné finanční náklady a zrušení povolení k trvalému pobytu má negativní dopad na zaměstnání žalobce a tím na obživu rodiny. Žalobce je původem z tzv. Dněpropetrovské oblasti na Ukrajině, které se momentálně nachází uprostřed válečného konfliktu. V okamžiku, kdy žalobce navštíví za účelem vycestování Ukrajinu, bude mu doručen povolávací rozkaz k nástupu do ukrajinské armády a s ohledem na nefungující infrastrukturu nebude žalobci umožněno podání žádosti o případné povolení pro vstup na území EU potažmo ČR. Fakticky tak naplněním správního rozhodnutí dojde k roztržení rodiny žalobce a výraznému zásahu do rodinného života žalobce a jeho blízkých.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na zákonnosti a správnosti napadených správních rozhodnutí. Jelikož žalobce v žalobních bodech uplatnil stejné námitky jako v odvolání do prvoinstančního správního rozhodnutí, odkázal žalovaný na část III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřil a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny. K nově uplatněné námitce zhoršené politické a společenské situace na Ukrajině a případnému povolání žalobce k nástupu do ukrajinské armády zastává žalobce názor, že tato okolnost spadá do věcné působnosti zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky bylo ve výroku I. zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. Ve výroku II. byla žalobci dle ust. § 77 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Z obdržených rozsudků a pořízeného opisu z Rejstříku trestů je jednoznačně prokázáno, že byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 11 let a to z důvodu spáchání trestného činu padělání a pozměňování peněz dle ust. § 140 odst. 1 a 3 písm. a) a b) trest. zákona. Správní orgán má na základě uvedeného za jednoznačně prokázané, že byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky pro spáchání úmyslného trestného činu. V průběhu řízení byl účastník řízení vyzván k možnosti

seznámit se se spisovým materiálem. Této možnosti bylo v řízení využito a do spisu bylo doloženo vyjádření, ve kterém se uvádí, že žalobce do současné doby odmítá jakoukoliv účast na trestném činu, pro nějž byl odsouzen. Z důvodů získání naprosto zásadních dokumentů křížení podal dne 30. 5. 2011 návrh na obnovu řízení, o němž nebylo rozhodnuto, dokonce ve věci obnovy řízení nebyl soudem učiněn žádný úkon směřující k rozhodnutí ve věci. Také byl podán podnět pro porušení zákona k Ministerstvu spravedlnosti ČR. Dle vyjádření cizinec požaduje obnovu řízení z důvodu jeho podezření na manipulování s důkazy. Proto očekává nařízení nového řízení v jeho trestní věci. Vzhledem k tomu, že existuje řada otázek a nedořešených a sporných bodů v trestním případě, jeví se vyhoštění cizince minimálně jako neoprávněné, nehledě na to, že by měl mít účastník řízení možnost hájit svá práva a využít k tomu veškeré způsoby, prostředky a postupy, které mu zákon k jeho ochraně poskytuje. Zcela jistě nemůže účastník řízení nést následky vyhoštění za to, že se soud doposud nezačal zabývat podaným návrhem na obnovu řízení, ve které by mohl cizinec na základě nových skutečností prokázat svoji nevinu.

Vyhoštění výše jmenovaného by bylo nepřiměřené i z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života. Na území ČR má 2 děti, žije tu jeho manželka, která má v ČR zaměstnání a rovněž v ČR žije i bratr cizince. Rodina cizince i jeho blízcí žijí v ČR, mají zde domov a přátele. Na Ukrajině se nenachází nikdo z příbuzných cizince, neboť rodiče žijí v Rusku. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je přiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého nebo rodinného života na straně druhé. Vždy je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný zájem představuje, ve vztahu k jeho rodinným a osobním vazbám na území ČR. Účastník řízení má za to, že vyhoštěním cizince by nebylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu a zájmem na poskytnutí ochrany práv účastníka řízení. Primárním cílem státu by měl být zájem na tom, aby se dostalo spravedlivé ochrany i těm, kteří ač odsouzeni, svůj trest již vykonali, nicméně před uložením trestu v ČR trvale žili, založili rodiny a vedli rodinný a společenský život. Pokud by správní orgán rozhodl o vyhoštění, de facto by tím zasáhl do práva cizince na spravedlivý proces před soudy České republiky a znemožnil mu prokázat svoji nevinu, k čemuž důkazy směřují.

K vyjádření účastníka řízení správní orgán uvedl, že v současné době je žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí v délce 11 let nepodmíněně pro spáchání trestného činu padělání a pozměňování peněz dle ust. § 140 odst. 1 a 3 písm. a) a b) trest. zákona. Skutečnost, že v trestní věci byl podaný návrh na obnovu řízení a rovněž to, že cizinec byl podmíněčně propuštěn, na uvedeném faktu nic nemění. Cizinec byl pravomocně odsouzen, odsouzení má uvedeno v Rejstříku trestů a odsuzující rozsudky Krajského soudu Brno č. j.: 53T 6/2008 a Vrchního soudu Olomouc č. j.: 6To 56/2009 nejsou do dnešního dne zrušeny. V případě, že by skutečně došlo ke zrušení uvedených rozsudků a cizinec byl uznán nevinným, čímž by přestal splňovat podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., má účastník řízení možnost postupovat v napadeném řízení v souladu se správním řádem, který na výše popsané situace pamatuje. Nicméně v současné době je cizinec stále pravomocně odsouzen s trestem 11 let nepodmíněně, jak je uvedeno již výše. Správnímu orgánu je rovněž známo, že dne 18. 4. 2013 byl účastník řízení podmíněčně propuštěn, nicméně mu byla stanovena zkušební doba do 18. 4. 2019. Nelze tedy konstatovat, že cizinec si svůj trest již vykonal.

K vyjádření ohledně nových důkazů do trestního řízení správní orgán uvádí, že pro účely tohoto řízení je takovéto vyjádření zcela irrelevantní, neboť správnímu orgánu nepřísluší

zabývat se důkazy a jejich pravostí, případně manipulací s nimi v rámci trestního řízení. Správní orgán je vázán pravomocným rozsudkem soudu a ten v současné době pravomocně uvádí, že cizinec byl shledán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 11 let nepodmíněně za padělání a pozměňování peněz dle ust. § 140 odst. 1 a 3 písm. a) a b) trest. zákona.

K vyjádření ohledně zásahu do spravedlivého soudního procesu správní orgán dodává, že zrušením povolení k trvalému pobytu nedojde k uvedenému zásahu do práv cizince. Jednak byl v rámci soudního řízení zastoupen advokátem a zcela jistě je zastoupen i v rámci podané žádosti o obnovu řízení a jednak zrušení povolení k trvalému pobytu mu nebrání osobně se účastnit případného soudního projednávání. Správní orgán dodává, že zmocněný zástupce nijak nekonkretizoval, čím by měla být cizinci způsobena újma a poškození jeho práv v případě projednávání jeho žádosti o obnovu soudního řízení.

Správní orgán zruší povolení k trvalému pobytu dle výše uvedeného paragrafu za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Správní orgán konstatoval, že zrušení povolení k trvalému pobytu výše uvedenému cizinci je zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak nikoli nepřiměřeným. Správnímu orgánu je známo, že cizinec pobývá v České republice již delší dobu, povolení k trvalému pobytu cizinec získal dne 21. 6. 2008, avšak délka pobytu na území neznamená, že by vydané rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého nebo rodinného života a to zejména s ohledem na spáchanou trestnou činnost a délku jeho pravomocného nepodmíněného odsouzení. Dle pravomocného rozsudku se trestné činnosti cizinec dopustil ve dnech 15 až 17. 12. 2004. Tedy ještě před samotným získáním povolení k trvalému pobytu. Žádost o trvalý pobyt cizinec podal dne 19. 4. 2006. Cizinec je povinen se po celou dobu svého pobytu na území ČR chovat v souladu s právními předpisy České republiky, a pokud toto nedodržuje, vystavuje se kromě pravomocného odsouzení i sankci spočívající v odebrání pobytového oprávnění. Na základě uvedeného nelze považovat délku pobytu cizince v ČR, za natolik závažnou skutečnost, aby vydané rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhlo do soukromého nebo rodinného života cizince. Správnímu orgánu je rovněž známo, že je ženatý a má v ČR dítě. Z dostupných informací z Cizineckého informačního systému a Centrálního registru obyvatel vyplývá, že cizinec má v ČR jedno dítě a to B. I., nar. X. Uvedený B. I. navíc získal povolení k trvalému pobytu již dne 13. 1. 2006, tedy před tím, že pobyt získal účastník řízení. S ohledem na uvedené, kdy syn účastníka řízení je plnoletý a navíc pobyt získal na základě sloučení rodiny v době, kdy jeho otec pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a jeho syn tak na něj nemohl získat povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, nepovažuje správní orgán vydané rozhodnutí za nepřiměřené s ohledem na jeho dopad do soukromého nebo rodinného života. Správní orgán dále konstatuje, že pokud měl účastník řízení jako druhé dítě na mysli nezl. B. N., tak nezletilá má v Centrálním registru osob uvedeného zcela jiného otce, I z toho důvodu nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené vzhledem k jeho dopadu. V daném případě uvedené neznamená, že by vydané rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení. Cizinec si navíc zásah do svého soukromého a rodinného života zapříčinil sám svým úmyslným protiprávním jednáním. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. V případě tohoto řízení bylo pouze rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutím byla sice zároveň udělena povinnost vycestovat z území ČR, ale rozhodnutí není spojeno se stanovením doby, po kterou by měl cizinec zakázán vstup do ČR, jak to bývá v případě rozhodnutí o vyhoštění. Cizinec je povinen po celou dobu svého pobytu na území ČR dodržovat veškeré zákony České

republiky. I proto nelze dopad vydaného rozhodnutí považovat za nepřiměřený vzhledem k okolnostem celého případu. V daném případě je rozhodnutí přiměřené okolnostem případu a zásah tohoto rozhodnutí je přiměřený svým dopadem do soukromého nebo rodinného života cizince a je zcela v souladu s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb.

Správní orgán dále konstatuje, že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Veřejným zájmem se rozumí zájem většinové společnosti, v daném případě zájem na tom, aby byly dodržovány zákony České republiky, a ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který zákony České republiky nerespektuje a za svoje protizákonné jednání byl pravomocně na území ČR pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 11 let nepodmíněně. Veřejný zájem je v daném případě dán i ochranou veřejného pořádku. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec nerespektuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. Je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Zrušením trvalého pobytu tak nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte.

Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2013, č. j. OAM-357-10/ZR-2013 potvrzeno.

Odvolatel namítl nesprávnou aplikaci a interpretaci ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho osobního a rodinného života. Nesouhlasí s konstatováním ministerstva, že si zásah do svého života zapříčinil sám svým úmyslným protiprávním jednáním. Již ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí namítl, že od počátku popírá jakoukoliv svoji účast na trestné činnosti, pro kterou byl odsouzen. Aktivně se snaží svoje tvrzení prokázat, zajistil nové důkazní prostředky, prokazující manipulaci se stěžejními důkazy v trestním řízení a na jejich základě podal návrh na obnovu řízení, ve kterém je připraven svoji nevinu prokázat. Návrh nebyl v době 2 let projednán. Vykonal dvě třetiny uloženého trestu a zrušení povolení k trvalému pobytu bude pro něho znamenat faktickou likvidaci jeho rodinného života. Současně si je odvolatel vědom, že správní orgán je při svém rozhodování vázán pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Měl by však podle názoru odvolatele přihlížet k pravděpodobnosti, že v rámci obnovy trestního řízení bude odsuzující rozsudek zrušen. Proto by měl správní orgán vyčkat až na budoucí nové rozhodnutí a v rámci správního uvážení postupovat v jeho prospěch.

Odvolatel namítl, že má na území manželku, která zde má stále zaměstnání, jeho dvě děti navštěvují české školy a mají zde veškeré rodinné zázemí. Celá rodina ho pravidelně navštěvovala ve vězení a nyní, když mají být všichni spolu, je jejich jednota ohrožena napadeným rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu. V zemi původu odvolatel nežije již 10 let, jeho rodiče a zbytek rodiny žijí v Ruské federaci. V České republice má veškeré přátele.

K ochraně svých lidských práv odvolatel poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Beldjoudi z roku 1992 a na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V době výkonu trestu odnětí svobody vyšlo najevo, že je biologickým otcem i druhého dítěte - nezletilé dcery N. Proto bude s manželkou podávat podnět Nejvyššímu státnímu zástupci, aby zahájil řízení o popření otcovství. Bude-li odvolatel v tomto řízení neúspěšný, požádá o osvojení dítěte. Tyto právní kroky odvolatel činí ke zcelení rodiny, aktuálně žije s matkou nezletilé. Matrikové otcovství se do osobních poměrů nezletilé promítá jen formálně a překáží jí v uplatnění nároků na výživu proti biologickému otci, který není dlouhodobě znám. Odvolatel dále odkázal na ochranu práv a zájmů dítěte podle Úmluvy o právech dítěte.

Komise přisvědčila názoru ministerstva jako prvoinstančního správního orgánu v tom, že rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu je svým zásahem do osobního a rodinného života odvolatele přiměřené, jak závažnosti trestné činnosti, za níž byl odvolatel pravomocně odsouzen, tak okolnostem jeho soukromého a rodinného života. Zřetel na uvedené individuální okolnosti je evidentně hlavním hodnotícím měřítkem v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Komise se ztotožňuje s posouzením závažnosti zásahu do soukromého života odvolatele provedeným v napadeném rozhodnutí. Odvolatel až dosud žádné relevantní důkazy o zrušení odsuzujícího rozsudku nepředložil a neexistují žádné pochybnosti o tom, že jsou naplněny důvody ke zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o obyvatelích cizinců, tj. že odvolatel byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Tato skutečnost zůstává rozhodná i pro hodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele podle § 77 odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o obyvatelích cizinců. Komise je názoru, že se jedná o trestnou činnost vysoké společenské nebezpečnosti a odvolatel se jí podle odsuzujícího rozsudku dopustil v organizované skupině.

Komise se ztotožnila se způsobem posouzení podmínky přiměřenosti rozhodnutí, jak to učinilo ministerstvo v napadeném rozhodnutí. Skutkově toto hodnocení zahrnuje všechny významné a pro případ odvolatele rozhodné okolnosti, přičemž ministerstvo vyjádřilo v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu i své úvahy, jimiž se při aplikaci § 77 odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o obyvatelích cizinců řídilo. Komise zejména konstatuje, že dočasná nepřítomnost odvolatele na území, související s jeho povinností vycestovat z území podle uloženého výjezdního příkazu, není ve světle všech relevantních skutečností hodnotitelná jako nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života. Zrušením povolení k trvalému pobytu odvolatel ztratí výhody spojené s tímto pobytovým oprávněním. Není mu odňato právo ucházet se a za splnění podmínek získat oprávnění k přechodnému pobytu, jak to umožňuje zákon o obyvatelích cizinců. Úprava obsažená v tomto zákoně je v souladu s mezinárodními závazky České republiky, přičemž právo pobytu v cizí zemi není základním lidským právem a je v jurisdikci suverénního státu.

Podle odstavce 8 preambule směrnice Rady č. 2003/109/ES „by státní příslušníci třetích zemí, kteří si přejí získat a udržet právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů, neměli představovat ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti. Pojem veřejný pořádek může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu.“

Podle článku 9 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES „Členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezidentem nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.“ Článkem 12 je upravena ochrana cizinců proti vyhoštění. Odvolatel nebyl z území vyhoštěn, je pouze povinen z území ve lhůtě 30 dnů vycestovat a má možnost se o vstup a pobyt na území opět ucházet v mezích pravidel zákona o obyvatelích cizinců.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. Podle odstavce 2 téhož článku státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Z uvedeného ujednání je zřejmé, že úmluva zásah do soukromého a rodinného života na základě zákona a k ochraně shora uvedených hodnot připouští. Komise je názoru, že těmito požadavkům napadené rozhodnutí beze zbytku vyhovuje, neboť v daném případě se jedná o ochranu veřejné bezpečnosti, předcházení zločinnosti i ochranu práv a svobod jiných. Současně je napadeným rozhodnutím zajištěna i přiměřenost tohoto zásahu, jak je vylíčeno v jeho odůvodnění. Pokud odvolatel argumentuje ochranou práv nezletilé N., nelze s ohledem na nepochybná skutková zjištění než konstatovat, že odvolatel své tvrzení, že je jejím otcem nijak nedoložil, jak mu ukládá ustanovení § 52 správního řádu. Ministerstvo proto musí vycházet z prokázané skutečnosti, že jejím otcem je jiný muž. Odvolatel je prokazatelně otcem I. B., nar. X., který je již zletilý, nelze na něho proto nahlížet jako na nezletilé dítě.

Komise dodává, že odvolatel má právo činit na svoji obranu a k ochraně svých práv a oprávněných zájmů právní kroky, ať už jde o případné zrušení odsuzujícího rozsudku nebo o oficiální uznání jeho otcovství. Za dané situace však nejsou jeho tvrzení obsažená v odvolacích námitkách způsobilá zvrátit rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Odvolatel má jako účastník řízení povinnost podle § 52 správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení. Takové důkazy odvolatel v tomto řízení nepředložil.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 9. 5. 2013, *Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 9. 5. 2013, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

Pokud jde o námitku žalobce, že rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu je unáhlené, neboť žalobce podal žalobu na obnovu řízení, když rozhodnutí v trestním řízení, kterým byl shledán vinným a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 11 let, trpí závažnými vadami, a proto by byl žalobce v obnoveném řízení shledán nevinným, soud k tomuto uvádí následující. Žaloba na obnovu řízení je mimořádným opravným prostředkem, tedy nemá suspenzivní účinek. Z toho vyplývá, že podání žaloby na obnovu řízení nic nemění na skutečnosti, že předmětné rozhodnutí o vině a trestu žalobce je i nadále pravomocné, a tedy první podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce spočívající ve

spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, je naplněna. Soudu nepřísluší posuzovat důvodnost a předjímat úspěšnost podané žaloby na obnovu řízení.

Pokud žalobce namítá taktéž nesplnění druhé podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, tj. že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, soud konstatuje, že každé rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a následné stanovení lhůty k vycestování z území nepochybně zasahuje do rodinného života jednotlivce a jeho blízkých.

Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti zrušení trvalého pobytu cizince pro spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí skutkově vyjmenovávat, je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).

Prvostupňovým rozhodnutím Ministerstvo vnitra shledalo, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je sice zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce, avšak nikoli nepřiměřeným, a to s ohledem na spáchanou trestnou činnost a délku pravomocného nepodmíněného odsouzení. Správní orgán rovněž posoudil žalobcovu rodinnou situaci, když zjistil, že je ženatý a má v ČR jedno dítě, syna, který je již zletilý, a který získal pobyt na území ČR na základě sloučení rodiny v době, kdy žalobce jako jeho otec pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a jeho syn tak na něj nemohl získat povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Nezletilá N. B. má v Centrálním registru osob uvedeného zcela jiného otce a žalobce nijak nedoložil, že by byl právě on jejím otcem. Komise jako odvolací správní orgán názoru ministerstva přisvědčila a ztotožnila se se způsobem posouzení podmínky přiměřenosti rozhodnutí ministerstva.

Pokud nyní žalobce s ohledem na nepřiměřený zásah do soukromého života argumentuje zájmem nezletilých dětí nechat je vyrůstat v rodinném prostředí, soud uvádí, že syn I. B. je již zletilý, a ohledně N. B. žalobce neprokázal, že by byl jejím otcem. Úmluva o právech dítěte předpokládá, že může nastat situace oddělení dítěte od rodičů, avšak pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Žalobci bylo sice zrušeno povolení k trvalému pobytu, to však neznamená, že by se nemohl ucházet o získání oprávnění k přechodnému pobytu dle zákona o pobytu cizinců, resp. o ochranu dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu s ohledem na možnou nepříznivou situaci na Ukrajině.

Jestliže žalobce poukazuje na soukromé i rodinné komplikace způsobené rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu, nelze než konstatovat, že takováto situace nemusela nastat, pokud by žalobce po celou dobu svého pobytu na území ČR dodržoval právní předpisy ČR. Není rozhodně ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec, který, ačkoliv mu byl povolen trvalý pobyt právní předpisy České republiky, nerespektuje a nedodržuje, v důsledku čehož byl dokonce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí

svobody v trvání 11 let. Právě tato skutečnost pravomocného odsouzení je v projednávané věci rozhodná pro posouzení hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

Soud shodně s hodnocením prvostupňového, jakož i odvolacího správního orgánu, shledal, že v případě žalobce s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti, kdy se jedná o trestnou činnost vysoké společenské nebezpečnosti, a délku i druh uděleného trestu, není rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nepřiměřeným z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.

Z obsahu napadeného rozhodnutí je zcela seznatelné, že se žalovaný tímto rozhodnutím vypořádal s jednotlivými aspekty ust. § 174a zákona o pobytu cizinců ohledně přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Soud tedy neshledal žádnou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

S ohledem na skutečnost, že o žalobě bylo rozhodnuto meritorně, soudem již nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a proto soud žalobci vrátil zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. února 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová